

Anarcho-Biblioteka
Dobry pieróg to wywrotowy pieróg

Załączek rewolucji, która zbłądziła: Co pokazał demokratyczny ruch z 1989?

**Odpowiedź IRPGF na 28. rocznicę wydarzeń na placu
Tiananmen**

IRPGF

IRPGF
Załączek rewolucji, która zbłądziła: Co pokazał demokratyczny ruch z 1989?
Odpowiedź IRPGF na 28. rocznicę wydarzeń na placu Tiananmen
2017

<https://grecjawogniu.info/?p=29827>

pl.anarchistlibraries.net

2017

Spis treści

Załączek rewolucji	3
Rewolucja, która skończyła się przedwcześnie	5
Lekcja ognia i krwi	6
Nie zapominamy o rewolucyjnym duchu, walka męczenników będzie kontynuowana pociskami i ogniem	9

praw robotników, land justice, środowiska naturalnego i innych kwestii stale intensyfikują się. Uważamy, że Chiny staną się jednym z głównych pól bitwy w tej globalnej wojnie i kiedy nadejdzie ten dzień, IRPGF będzie walczyć razem z ludem Chin, w jedności aż do zwycięstwa. Wierzimy, że dźwięk tysiąca ludzi śpiewających Międzynarodówkę ponownie zabrzmie na placu Tiananmen.

Męczennicy Ludowi z Tiananmen nigdy nie zostaną zapomniani!

Pchajmy naprzód rewolucyjny duch pociskami i ogniem!

Niech żyje Autonomiczne Horyzontalne Organizowanie Ludowe!

Niech żyje Wojna Ludowa!

Niech żyje Rewolucja Ludowa!

15. kwietnia 1989 roku studenci z Pekinu spontanicznie zebrali się, by pokojowo upamiętnić niedawną śmierć będącego zwolennikiem reform członka Partii, Hu Yaobang, co doprowadziło do rozpalenia największego spontanicznego oporu mas w XX wieku. W przeciągu kilku dni żałobne zebrania studentów zmieniły się w protesty domagające się demokratycznych reform. W połowie maja ten ruch studencki dalej rozwinął się w ogólnokrajowy ruch. W miarę jak studenci z całych Chin napływali do stolicy, protesty i demonstracje ogarnęły cały kraj, a wielu robotników i chłopów dołączyło do ruchu oporu. 20. maja rząd ogłosił wprowadzenie stanu wojennego, jednakże mieszkańcy Pekinu zaczęli blokować drogi, by zapobiec wkroczeniu armii do miasta. 3. czerwca wojsko otworzyło broń do protestujących i siłą wkroczyło na Plac Tiananmen. Wieść o brutalnym zdławieniu oporu wywołała protesty i demonstracje na wielką skalę w całym kraju. Jednakże zawzięty opór kosztował życie tysięcy robotników, obywateli i studentów jak i tysiące aresztowań. Ten heroiczny ruch ostatecznie spotkała klęska.

Załączek rewolucji

Dwumiesięczna historia tego masowego ruchu była przedstawiana w krzywym zwierciadle na dwa sposoby. Z jednej strony Partia Komunistyczna atakowała go jako antysocjalistyczny, wspierający "burżuazyjną liberalizację", kontrrewolucyjny bunt. Z drugiej strony była liberalna mainstreamowa perspektywa, określająca go jako pokojowy ruch demokratyczny. Nieważne czy to odpychająca propaganda KPCh, czy żałobna narracja liberałów, obie strony świadomie zataiły rewolucyjną podstawę i potencjał tego masowego zrywu. W tym artykule przeanalizujemy ponownie historię z rewolucyjnej perspektywy i odkryjemy, co ten szczególny historyczny moment ujawnia w odniesieniu do trwającej walki z totalitaryzmem, kapitalizmem, patriarchatem i wszystkimi innymi formami hierarchii.

W 1979 Deng Xiaoping zaproponował politykę tak zwanej "reformy i otwarcia", która ustanowiła ogólne zasady KPCh - stopniowe urynkowienie i kapitalizacja gospodarki przy zachowaniu autorytarnego sposobu rządzenia pod przykrywką "socjalizmu". Po dziesięciu latach budowania tego nowego systemu, niezadowolenie wśród studentów i robotników rosło, aż w końcu wybuchło w ramach masowego oporu. Studenci postawili rządzącym siedem wymagań, gdzie jako pierwsze i najważniejsze postawiono podjęcie kroków przeciwko powszechnej korupcji, którą stworzyły reformy. Musząc

stawić czoła problemom z zatrudnieniem, pogarszanym jedynie przez restrukturyzację gospodarki i prywatyzację państwowych przedsiębiorstw, studenci domagali się również lepszej edukacji oraz lepszego traktowania intelektualistów. Co do złego rozplanowania reform gospodarczych i przyspieszenie pogłębienia nierówności społecznych, studenci domagali się większej odpowiedzialności urzędników państwowych i ich demokratycznej obieralności. W dodatku domagano się zagwarantowania wolności prasy, tak aby opinia publiczna miała możliwość patrzenia rządzącym na ręce. Jednakże w porównaniu do intelektualistów, krytyka ze strony klasy robotniczej wobec rządzących była ostrzejsza i bardziej świadoma. Podczas gdy gospodarka krajowa rozwijała się z gwałtowną prędkością, inflacja i koszty życia rosły szybko, podczas gdy zarobki i opieka socjalna stały w miejscu. Ponadto, następowało urynkowanie usług publicznych, jak opieka zdrowotna i edukacja, prywatyzowano państwowe przedsiębiorstwa, a pracownicy masowo zwalniani. W rezultacie robotnicy zadali kłam rządowym twierdzeniom, jakoby reformy były sukcesem, jako że w istocie był to wyzysk klasy pracującej przez klasę rządzącą. Oczywiście, jak podkreślili robotnicy, oficjele KPCh stali się zatwardziałymi kapitalistami; partia, która długo wycierała gębę sloganem "robotnicy to panowie", dawno zdradziła proletariat.

Porównując Chiny dziś, a w 1989, walki między klikami wewnątrzpartyjnymi zaostriżyły się, podobnie jak wszechobecna korupcja. Nierówności dochodowe doszły do ekstremum, społeczeństwo jest w niespokojnym stanie, setki strajków, zamieszek i pokojowych manifestacji odbywa się codziennie. Czerwona burżuazja może teraz swobodnie używać aparatu państwowego i centralizmu demokratycznego celem zabezpieczenia swojego kapitału. Społeczeństwo obywatelskie oraz ruch robotniczy są bezustannie dławione. Obecnie rządząca w KPCh klika z Xi Jinpingiem rozpoczęła w 2015 politykę zorientowaną na zwiększenie nadwyżek produkcyjnych. Sednem tej reformy jest dalsza kapitalizacja gospodarki w celu zrekompensowania spowolnienia gospodarczego przez pogłębienie wyzysku mas - zwolnienie tempa wzrostu wynagrodzeń, zmniejszenie odpowiedzialności firm za opiekę zdrowotną nad pracownikami, emerytalną, jak i inne zapomogi, jak i redukcje załóg w zakładach państwowych. Jak widzimy, kontrrewolucyjny ruch na rzecz "burżuazyjnej liberalizacji" z 1989, który ustanowił kapitalizm państwowy, to właśnie KPCh. Patrząc na ruch demokratyczny z 1989 z dzisiejszej perspektywy, wezwanie robotników i studentów do działania i szybkiego zorga-

Nie zapominamy o rewolucyjnym duchu, walka męczenników będzie kontynuowana pociskami i ogniem

Z historii IRPGF stwierdza, że wyzwolenie mas może być zrealizowane jedynie przez rewolucję. Nie tylko musimy zwrócić uwagę na brak analizy klasowej, a także na porażkę pokojowych rozwiązań, ale także krytykować wybielanie historii przez liberałów. Przywódcy studenccy i intelektualiści, którzy byli pod wpływem idei liberalnych, ponoszą wielką odpowiedzialność za rewolucję z 1989 r., która zakończyła się zanim jeszcze się zaczęła. Wewnątrz tego ruchu pokojowe niegwałtowane tendencje zostały faktycznie zredukowane do mechanizmu złagodzenia rewolucyjnego ducha ludu względem klasy rządzącej. W rzeczywistości wydarzenia historyczne, które często są uznawane za zwycięstwa walki bez przemocy, na przykład amerykańskiego ruchu praw obywatelskich, doprowadziły tylko do ustępstw klasy rządzącej w obliczu nieuchronnego niebezpieczeństwa rewolucji.

W obecnej, globalnej wojnie przeciwko władzy państwowej, kapitalizmowi i wszelkim formom kririarhii powstanie wspólny front oporu osób żyjących pod represją państwowych władz, pracowników uciskanych przez kapitalistów w celach zarobkowych, kobiet prześladowanych przez patriariat, uchodźców i migrantów pod wpływem ksenofobii, narodów, których ojczyzna została najechnana, ludziwysiedlanych ze swoich społeczności przez państwa narodowe, ludności LGBTQ zmarginalizowanej społecznie i traktowanej brutalnie przez państwo oraz wszelkie inne grupy, które doznają cierpienia ze względu na ich kolor skóry, religię, kulturę lub inny powód. Jako zbiorowość rewolucyjna widzimy rozprzestrzenianie i obronę rewolucji społecznej na całym świecie jako naszą misję; aby wyeliminować wszelkie konstrukty społeczne powstrzymujące jedność, takie jak państwo, nacjonalizm, rasizm, seksizm i fundamentalizm religijny. Jako zbrojny kolektyw, będziemy razem z wszystkimi ludźmi, którzy są uciskani, wykorzystywani lub narażeni na zagładę, przeciwstawiać się morderczym reżimom, imperialistom i faszystom.

Dzisiejsze Chiny wewnętrznie nakładają kolonialną władzę na grupy ludzi posiadające unikalne tożsamości, języki i historię oraz zewnętrznie wprowadzają imperialistyczną ekspansję wobec krajów trzeciego świata. Walka o władzę w klasie rządzącej stała się niezwykle zacięta, korupcja w rządzie staje się coraz bardziej dotkliwa z dnia na dzień, a wyzysk i przemoc to nowa norma w życiu codziennym. Akty oporu i społeczne zawirowania dotyczące

Przypadki spontanicznej organizacji robotników, takie jak Gongzilian, nie poskutkowały zasianiem nasion autonomii robotników głęboko na liniach produkcyjnych, nie udało im się również stworzyć ogólnokrajowej sieci spontanicznych organizacji robotniczych; warto przemyśleć te błędy.

Gdy KPCh gwałtownie zmiażdżyła ruch demokratyczny, zwykli ludzie z Pekinu opierali się dzielnie. Tysiące robotników, uczniów i obywateli poświęciło życie, spisując tragiczną, a zarazem heroiczną stronę historii narodów o walce o wolność w Chinach. Jednak ta historia została przedstawiona przez liberałów głównego nurtu jako jedyny ruch bez użycia przemocy. Perspektywa ta nie tylko wyparła bardzo krwawą lekcję, ale także ukrywa niepowodzenie ich niechętnego nastawienia do oporu. Walka ludu musi być broniona przez sam lud poprzez zbrojny opór. Gdy wróg stara się zniszczyć wszystko, co zostało zbudowane, porzucenie perspektywy walki zbrojnej, a ślepe trzymanie się zasady braku przemocy to strzał w stopę. Przywódcy studenci i intelektualści podkreślali potrzebę trwającego w braku przemocy, silnego mimo to ruchu. Nie tylko dlatego, że nie wierzyli, że armia i policja państwowa mogą masakrować bezbronnych cywili, ale co ważniejsze, wierzyli, że sprawiedliwość ruchu manifestuje się poprzez nieagresywne działania przeciwko przemocy i że ostatecznie ten morderczy reżim będzie musiał stawić czoła sprawiedliwej karze. Liderzy studentów i intelektualistów konfiskowali broń służącą do samoobrony od demonstrantów, a ludzi zachęcano do niszczenia, a nawet oddawania broni porzucanej przez cofających się i nieposłusznych wobec rządu żołnierzy. Co więcej, nieposłuszni żołnierze, którzy wyrażali chęć stania po stronie ludowej, byli odrzucani.

Tuż przed upadkiem Placu Tiananmen, Hou TeChien, Liu Xiaobo i inni intelektualiści zadeklarowali demonstrantom, że ruch ten wygrał, bo ludzie zostali obudzeni. Tymczasem to, czego naprawdę się dowiedzieli, to fakt, że dyktator będzie używać wszelkich środków do ochrony jego mocy; Pokojowe zasady nie przynosiły wolności, lecz wzmocniły władzę dyktatora. Po dwudziestu ośmiu latach Chiny nadal cierpią z powodu bezwzględnej represjonowania i wyzysku. Te tak zwane liberalne demokratyczne kraje wolą nie patrzeć - kapitaliści z tych krajów są dobroczyńcami status quo w Chinach. Sprawiedliwość i wyzwolenie można osiągnąć jedynie za pośrednictwem własnych dróg, tylko dzięki samouzbrojeniu lud zdobywa środki, aby pokonać panów niewolników.

nizowania się miało potężny wydźwięk; postawiło również fundamenty pod możliwą rewolucję.

Rewolucja, która skończyła się przedwcześnie

Pełni entuzjastycznej nadziei na zmiany, studenci z różnych uczelni i grup aktywistycznych w Pekinie szybko zgromadzili się w Pekińską Federację Autonomicznych Studentów, której udało się zmobilizować setki tysięcy studentów. Dodatkowo, ruchy studenckie rozprzestrzeniały się niczym pożoga poprzez cały kraj. Jednakże co najważniejsze, grupy pod egidą robotników masowo zasilają ich szeregi. W połowie maja ruch ten rozwinął się do ogólnonarodowego, masowego ruchu, wśród którego można było znaleźć nawet żołnierzy, policjantów i urzędników niższego stopnia. KPCh w istocie drżała wtedy w podstawach.

Wpływy klasy robotniczej stopniowo rosły wśród ruchu, głównie dlatego, że robotnicy mieli bardziej rozwiniętą świadomość niż studenci. Robotnicy na ulicach zdążyli już zrozumieć, że istotnym jest zbudowanie autonomicznych organizacji robotniczych prowadzących wspólną walkę. Nie ograniczono się do spontanicznego werbowania robotników, próbowano również przekonać studentów do utworzenia zjednoczonego ruchu oporu. 19. maja oficjalnie ogłoszono ustanowienie Pekińska Federacja Autonomicznych Robotników (Gongzilian). Wzywała ona do nadania klasie robotniczej przywództwa w ruchu demokratycznym, wzywała wszystkich robotników chińskich do organizowania się i groziła rządowi organizacją strajku powszechnego, jeśli ten nie zaprzestanie represji wobec ruchu demokratycznego. 20. maja, gdy ogłoszono stan wojenny, duża ilość żołnierzy dostały rozkaz okupacji Pekinu i innych miast. Jednakże lud pod przewodnictwem proletariatu nie ulękł się stanu wojennego, zamiast tego odpowiedział jeszcze bardziej zaciętym oporem wobec władzy. Ludność cywilna masowo okupowała drogi i stawiała barykady, w Pekinie robotnicy organizowali gotowe by umrzeć w boju zgromowania mające powstrzymać wojska nacierające na miasto. Od wieczora 3. czerwca, do wczesnego rana 4. czerwca, gdy tzw. "Armia Synów Ludu", wymierzała broń w stronę cywili, a czołgi rozjeżdżały studentów, lud ryzykował życiem ustanawianie wciąż nowych barykad, dawało odsiecz narzędziom w rękach państwa za pomocą kamieni, koktajli Mołotowa i bruku, pałac i niszcząc przy tym wiele pojazdów wojskowych. Wieść o zbrojnym zgładze-

niu Pekinu szybko obiegnęła kraj, wprowadzając rewolucję w jej najbardziej rozgrzane stadium.

Ludność Pekinu kontynuowała walkę nawet po masakrze dokonanej przez armię: spalono wiele pojazdów wojskowych, postawiono nowe barykady, a ci niezaangażowani czynnie w opór odmawiali zaopatrzenia interweniującym wojskom.

Tysiące tysięcy ludzi w całym kraju czuło się oburzonych i wzburzonych okrucieństwem, jakiego dopuściła się armia. Na ulicach pojawiły się slogany takie jak "Przecz z KPCh", "Śmierć Deng Xiaoping". W tym momencie robotnicy zastąpili studentów jako główny element ruchu. W miastach w całym kraju wybuchły protesty i demonstracje, mosty i drogi zostały zablokowane, studenci zajmowali kampusy, stacje radiowe i sabotażowali produkcję; Robotnicy strajkowali, budynki rządowe zostały zaatakowane przez protestujących, a podpalenia i zamieszki były szeroko rozpowszechnione. Był to moment, w którym ruch był najbliższy ewoluującemu w rewolucję, a KPCh na skraju utraty kontroli nad miastami. Niemniej jednak młodzież, pracownicy i obywatele w całym kraju nie byli w stanie szybko zgromadzić się w zjednoczony ludowy front oporu, a sporadyczne fale strajków nie były w stanie odpowiednio się rozwinąć, aby zakończyć się ogólnokrajowym strajkiem generalnym, który nigdy się nie pojawił. Jednocześnie KPCh stale wysuwała swoją propagandę przeciwko ruchowi, a armia i policja stopniowo odzyskiwały kontrolę nad sytuacją w stolicy i innych miastach. W rezultacie żelazną pięścią rozprawiono się z masowym spontanicznym organizowaniem, a jeszcze więcej studentów, pracowników i innych osób często aresztowano lub mordowano. Powoli umierała szansa na rewolucję.

Lekcja ognia i krwi

Ten ogromny ruch demokratyczny jest historycznym momentem walki chińskich mas ludowych z władzami państwowymi i hierarchią społeczną; Jego pamięć pozostaje symbolem reprezentującym ducha ludzi dążących do wolności i sprawiedliwości. Jednak ten ruch zakończył się niepowodzeniem. Dla nas ważne jest, nie aby zbadać jego porażkę wynegocjowania liberalnych reform z reżimem, ale raczej jego braku przekształcenia ogromnego potencjału, jaki zgromadził w pełną rewolucję, która mogłaby całkowicie obalić reżim. Lekcja, jak pomimo rewolucyjnego fundamentu i potencjału, ten spontaniczny ruch masowy nie rozwinął się z powodzeniem w rewolucję ludu, który wy-

pędza swego dyktatora i wyzwala się z ręki kapitalistycznej klasy rządzącej, jest tym, czego trzeba dowiedzieć się z tej chwili w historii.

Ludność wykazała imponującą spontaniczność, mobilność i waleczność podczas istnienia ruchu; Jednak zjednoczony front oporu nie miał czasu, by zaistnieć, a studenci i intelektualiści musieli wziąć na siebie największą odpowiedzialność. Chociaż ruch wyłonił się z krytyki studentów i intelektualistów wobec symptomów polityki "reformy i otwarcia", brak analizy klasowej w ich krytyce uniemożliwił im zrozumienie, że przemoc polityczna i gospodarcza to obie strony tego samego medalu. Kiedy robotnicy cierpiący na wyzysk chcieli przyjść i uczestniczyć w tym ruchu demokratycznym ze względów ekonomicznych, podkreślając, że robotnicy są mistrzami produkcji, studenci początkowo reagowali chłodnie, a nawet z odrzuceniem - bo z ich punktu widzenia celem tego ruchu była wyłącznie demokratyzacja systemu politycznego, tak że niektórzy studenci nawet wezwali robotników, aby nie zakłócały rozwoju gospodarki narodowej. Studenci i intelektualiści nie byli w stanie zrozumieć związku między wolnością polityczną a walką klasową, co z kolei uniemożliwiało im okazanie solidarności robotnikom i ich walce oraz udzielenie pomocy świadomym klasowo robotnikom w ich wysiłkach na rzecz organizowania innych pracowników. W rezultacie rola robotników w ruchu pozostała w dużej mierze wsparciem dla studentów aż do momentu ataku wojsk. Również ten brak solidarności zniechęcił pracowników do uczestnictwa w nim i ograniczył rolę klasy robotniczej w ruchu.

Jednak inny trudny problem, który uniemożliwiał pracownikom dalsze organizowanie, pochodził od samych pracowników. To upaństwowiona mentalność chińskich robotników. Po zwycięstwie chińskiej rewolucji socjalistycznej KPCh stała na stanowisku, że klasa robotnicza i chłopstwo są panami nowego państwa. Jednak czterdzieści lat po rewolucji państwo i gospodarka narodowa znajdowały się w rękach klasy panującej. Niestety, mitem o robotnikach "sprawujących władzę we własnym domu" nadal był głęboko zakorzeniony, robotnicy uważali budowanie gospodarki narodowej i socjalizmu za swój obowiązek. Pomimo tego, że robotnicy byli oburzeni i czuli się zdradzeni przez politykę reform, większość nadal niechętnie zrezygnowała z produkcji i podjęcia działań. Ten rodzaj lojalności wobec państwa utrudniał rozwój subiektywnej świadomości klasowej. Po wojskowych represjach ruchu robotnicy zaczęli w dużej mierze uczestniczyć w oporze ze względu na rozczarowanie państwem. Można zatem zauważyć, że szybka zmiana paradygmatu jest możliwa dla zadowolającej masy pracowników.